

e plana jove - plana jove

AQUEST MES

Aquest mes també hem celebrat l'aniversari de l'assassinat del Dr. Martin Luther King. Per això, com a petit homenatge nostre, aquest mes volem presentar dos dels seus llibres.

Luther King fou, a la vegada, un home de profund pensament i un home llençat a l'acció. Això dóna una força i un atractiu especial als seus llibres. Per una banda ell ens exposa amb claredat i agudesa el seu pensament, i per altra banda nosaltres sabem que allò que diu s'ho creu, que no són només frases boniques. El sacrifici de tota la seva vida (vint vegades empresonat, tres atemptats contra la seva vida, dues vegades la seva casa dinamitada i, finalment, el seu assassinat) avalen la seva sinceritat.

Tracta amb objectivitat i honradesa temes de molta actualitat. La seva vídua Coretta diu: «els temes que decidí de plantejar foren: la conclusió que havia comprès de la necessitat de convertir la protesta no-violenta en accions de desobediència civil massiva; la convicció que la nostra participació en la guerra del Vietnam demanava un estudi més profund i una resistència més forta; i tot allò que ell pensava respecte al paper que el nostre jovent més conscient —tant el jovent blanc com el negre— hauria de tenir en l'afaiçonament d'un món nou.»

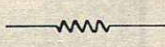
Aquests llibres han estat editats per edicions PROA dintre la col·lecció «la mirada», i són:

LA FORÇA D'ESTIMAR. Recull de sermons pronunciats per ell en la seva comunitat Baptista. En aquest llibre parla com a líder dels negres i dels pobres i com a pastor cristià. Molt profund i valent i a la vegada força entenedor.

EL CRIT DE LA CONSCIÈNCIA. És un recull de cinc conferències amb els següents títols: El problema de les relacions internacionals; La consciència i la guerra del Vietnam; La joventut i l'acció social; La no violència i el canvi social, i Un sermó nadalenc sobre la pau.

Aquest llibre és més breu que l'anterior i més fàcil de llegir. Té una gran força de denúncia i molt valor com a divulgador del pensament de Luther King.

(Tots dos llibres han estat editats també en castellà per AYMÀ, S. A.).

«¡Yo prefiero a Raphael!»

És trempada la senyora, em diu:

—Entra que veuràs l'habitació de la nena, l'hi ha quedat molt «mona».

Hi entro; un llit, un armari, una tauleta, dues cadires, un escriptori, una làmpara de peu, una petita llibreria-discoteca, un tocadiscos, etc. Les parets estan molt ben decorades: fotografies dels Beatles, de l'Adamo, d'en Serrat, dels Brincos, de la Lulú, etc., no les recordo totes perquè és impossible, ja que arriben a cobrir dues parets senceres (l'altre està tapada per l'armari i l'altre per un llit).

Entre mig de les fotografies hi ha un cartell que diu: «Yo prefiero a RAPHAEL».

D'això avui en diuen una habitació «mona».

La mare comenta il·lusionada:

—Les posa aquí perquè diu que és el primer que veu quan es lleva i l'última cosa quan es fica al llit, je! je!

La nena arriba en aquell moment:

—Hola! No t'agrada en Lyther Tony?, està «cañón»!

Dic a la senyora:

—Sí, queda tot molt «bufó», però... ¿com s'ho fa la seva filla per tenir tants retratos?

—Oh!, escriu als artistes a estones perdudes... ¿Oi nena?

Sense comentarís.

Després d'això no ens hem pas d'estranyar que els titulars de les revistes posin amb lletres majúscules:

«LA RECIENTE PERDIDA DE LA SOLTERIA DEL ULTIMO BEATLE HA TOMADO CARACTERES DE CATASTROFE JUVENIL».

«DESPUES DE LA BODA DE PAUL, MILES DE POSTERS DESAPARECIAN DE MILES DE DORMITORIOS FEMENINOS EN TODO EL MUNDO».

«LAS CHICAS FRANCESAS LLORABAN CUANDO ADAMO DIJO «SI».

Quan l'ídol es casa, es treu, ja no serveix, aleshores se n'hi posa un altre que sigui solter.

Que canti bé o malament és igual, no té importància.

D'habitacions maques com aquesta n'hi han moltes, oi? Llàstima que de tant en tant no hi trobem penjat un ídol que de veritat valgui la pena i llàstima que no sapiguem veure res més que una cara i un tipus bonic.

ISABEL VALLS

LA ESPERANZA

Esperanza es ilusión

Esperanza es lo último que se pierde

...y al final esperanza.

Sólo el corazón espera

Esperanza hay en la cola

Una boca abierta es síntoma de esperanza

El bostezo es desesperación

Esperanza es gozo y sufrimiento

Los que esperan son pacientes

Los que no son pacientes no esperan

Mi tía se llama Esperanza

Sólo esperan los tontos

...Los listos se desesperan

Por eso los tontos son listos y los listos tontos...

Los pobres esperan

Los ricos esperan que no se cumplan las esperanzas de los pobres

La esperanza es virtud

Por eso las colas están llenas de santos

Los santos eran pacientes

Los pacientes son santos...

...Los médicos no se lo merecen...

Mi tía no se llama Esperanza.

Joan March (Granollers)

CARBÓ

Llibreter

Enquadrador

TEL. 270 04 32

GRANOLLERS

CLAVÉ, 36